

EL SILENCI DEL FAR

El mes de novembre hem llegit aquesta novel·la publicada per l'editorial Periscopi, la qual fins ara només m'havia donat alegries amb obres extraordinàries que m'havien fidelitzat com a clienta que cerca les seves novetats constantment. És cert que fins ara només havia llegit traduccions (fer-me descobrir David Foster Wallace ja els fa tenir crèdit etern).

Aquesta novel·la, però, m'ha fet caure l'ànima als peus. Vaig esperar a escoltar els comentaris de tots els membres del nostre club de lectura per veure si algú hi havia trobat alguna màgia entre les seves línies... però no. Encara que a força persones els va agradar, havien passat una bona estona i no s'havia fet pesada, la majoria van trobar-hi alguna cosa que els havia revolucionat o ofès. Aquest conjunt d'algunes coses trobades eren símptomes de novel·la d'aficionat o primerenca (com és realment el cas). L'argument no està ben travat, els personatges no estan ben construïts, les problemàtiques no són del tot versemblants.

La història gira al voltant de dos joves, l'Anna i el Gisli, ambdós receptors d'una carta d'un pare que els demana perdó i s'hi acomiada abans de morir. Aparentment els dos no tenen res en comú malgrat que neix una amistat entre ells de seguida que es coneixen. Les cartes engeguen un procés de recerca que du al lector i sobretot a un dels protagonistes (l'altre queda una mica abandonat a la seva sort, cosa que li retrauria a l'autor) a descobrir la falsedat dels seus orígens i la hipocresia del seu entorn.

No puc escriure més sense desvetllar-vos la intriga i no ho faré perquè, si us l'elimino, al llibre ja no li queda res de res. A les altres lectures puc explicar una mica més perquè a part de l'argument pròpiament dit hi ha el valor d'uns pensaments filosòfics articulats en la narració o perquè només conèixer els personatges ja és una experiència trasbalsadora. Aquí, si us trec la intriga de saber el perquè de la carta i la incògnita de l'origen de l'Anna i el Gisli, deixo l'obra nua en un paisatge desert.

Potser aquesta crítica us obre la curiositat cap a la novel·la: endavant, és distreta, i tant de bo hi descobriu alguna cosa que a mi se m'hagi escapat. El títol és preciós i el disseny de la coberta prometedor. Espero que Albert Juvany pugui fer obres més profundes perquè puguem gaudir d'una lectura plena; molts grans escriptors han tingut inicis accidentats.

Bona lectura,

Muntsa Farré